

Livet går videre

Berit Seindal er uddannet lærer, og som 53 årig fik hun et ordentligt slag i panden af en elev. Endda to gange med fem måneders mellemrum. Det kunne hjernen ikke holde til, og en efterfølgende hjerneblødning bevirkede, at Berit fik en hjerneskode. I dag er hun 55 år, førtidspensionist og elev på CKU (Center for Kommunikation og Undervisning) i Skive. Den undervisning er hun utrolig glad for.

Af Birthe Bjørslev

Berit har altid kendt til voksenspecialundervisningen, for hendes far var uddannet talehørepædagog og fungerede som sådan i mange år i Vestjylland. Berit har altid gerne villet være lærer som sin far, men først blev hun uddannet som revisor, inden hun fik gang i læreruddannelsen. Hun har været lærer på Lolland, lærer for spejdere og FDFer, inden hun blev ansat på en skole i Bedsted for adfærdsvanskelige børn. "Vi siger børn, men der var kun drenge."

Berit er en praktisk anlagt kvinde med et godt håndelag, og hun kan lide fysiske udfordringer. I dag kan hun ikke forklare, hvorfor eleven helt uden grund slog hende. Første gang det skete kørte hun alene hjem i bil bagefter og opdagede først i løbet af aftenen, hvor dårligt hun havde det. Hun fik efterfølgende konstateret hjernerystelse og var sygemeldt i 3 måneder. Herefter prøvede hun at komme tilbage på deltid, men det gik ikke godt. Men da eleven så slog hende anden gang, var der ingen vej tilbage. Neuropsykologen i Holstebro konstaterede: Du er færdig! Her har han nu nok gjort regning uden vært. Det kan godt være, at Berit var færdig med at være lærer for voldelige unge, men hun var på ingen måder færdig med livet og eksistensen. Heller ikke, da hun et års tid efter fik en hjerneblødning og blev opereret.

Efter operation og efterfølgende genoptræning blev Berit tilknyttet CKU. Hun fik taleundervisning hos talepædagog Lis Siim Langballe, og hun deltog også i kognitiv undervisning med henblik på at forbedre sine præstationer i koncentration, planlægning og hukommelse. Nu har Berit gået på CKU i et år, og hun er blevet meget bedre. Hun har lettere ved at udtrykke sig, og hun er ikke så træt mere. Selv om hun stadig må lede efter ordene, og hukommelsen skal støttes med huskesedler og brug af lommebog, så går det fremad.

"Berit er en kvinde, som går frisk til undervisningen, og hun har forståelse for, at hun aldrig bliver så god som før skaden. Men hun glæder sig over de små fremskridt, og hun prøver at indarbejde forskellige omvejsstrategier. Kan du ikke huske, så må du skrive ned, og kan du ikke læse, må du bede andre om at læse op for dig. Du må bruge ørene i stedet for øjnene." siger Lis Siim Langballe, som har stor erfaring i at arbejde med sprogundervisning til mennesker, som er blevet ramt af en

hjerneblødning og derfor har fået afasi. Det er en vigtig proces i sygdomserkendelsen at forstå, at man aldrig bliver så god, som før man blev skadet, men at livet alligevel er værd at leve.”

Berit er glad for sin tilværelse, som indeholder mange små sejre. Hun har lige generhvervet sit kørekort. ”Jubi,” siger hun, ”det hele bliver meget lettere, når jeg kan køre i min egen bil til alt det jeg skal.”

Hun går også fast til fysioterapeut for hele den venstre side af hendes krop er svag, den skal trænes. Og Berit er omhyggelig med sin træning, og hun dyrker meget sport i Thise, hvor hun bor sammen med sin søn Carsten på 15 år. Berit har stadig mod på livet, og hun glæder sig konstant over de fremskridt, der hele tiden sker. ”Jeg er blevet bedre til at huske og til at planlægge og strukturere min hverdag, men jeg får også kognitiv undervisning en gang om ugen på CKU.

Jeg ville ønske, at jeg kunne læse og skrive noget bedre. For tiden får jeg undervisning i brug af pc-er, og mit liv ville godt nok blive lettere, hvis jeg kunne få det lært.”

Berit er ikke længere ked af, at hun ikke mere kan udøve sit erhverv, i stedet glæder hun sig over alle de fremskridt, der sker, og hun fryder sig dagligt over, at hun bor så skønt, at hun hver dag kan vågne og se ud over fjorden.